

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมๆ เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราชวนชวนหาอยู่หากินของเรา วันพระ วันโกน เราจะหาบุญกุศลเข้าสู่หัวใจของเรา เข้าสู่หัวใจของเรา

สิ่งที่เราหามา เราลงทุนลงแรง เราทำมาด้วยน้ำพักน้ำแรงเราทั้งสิ้น แล้วเราเสียสละ เสียสละเพื่ออะไร เสียสละเพื่อหัวใจดวงนี้ไง หัวใจดวงนี้ที่มันมีความทุกข์ความยากในใจของเรา นี่ ถ้ามีความทุกข์ความยากในใจของเรา เราทำบุญกุศลเรา ทำบุญกุศลให้มันมีสติมีปัญญา ถ้ามีสติมีปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา

ศีล สมาธิ ปัญญาทำให้คนฉลาด ทำให้คนฉลาดก็อารมณ์ของตน

เราฉลาดทำมาหากินนั่นเรื่องหนึ่งนะ แต่คนเรามันมีเวรมีกรรมขึ้นมาทั้งสิ้น คนเราเกิดมา เราได้ทำบุญกุศลเราถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ๆ ใจ ถ้าเราไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์ เราเกิดเป็นสัตว์ทุกข์ยากกว่านี้นะ

ในพระไตรปิฎกไง เวลาวัวควายมันจะเสียชีวิตไปนะ มันรำพึงรำพันนะ มันเกิดมาเป็นสัตว์มันต้องแบกแอก ต้องไถนา ต้องทำให้คนเจ้าของมันพอใจ แล้วสุดท้ายแล้วเขาก็ดี เวลาจะหิวกระหาย จะกินของเรานะ ถ้าเจ้าของเขาไม่ผ่อนเชือกก็ไม่ได้กิน เวลาเขามารำพึงรำพันไถรำพึงรำพันนะ เห็นมนุษย์ มนุษย์มีสิทธิเสรีภาพ จะทำอะไรก็ได้ไง

แต่เราเกิดเป็นมนุษย์ เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์เราก็อายุเราก็อายุของเรา เราทุกข์เราอยากเพราะอะไร เราทุกข์เราอยาก คนเราเกิดมามีอาการ ๓๒ เสมอกัน มีมือมีเท้าเหมือนกัน ทำมาหากินเหมือนกัน ทำมาหากินเหมือนกันนะ สิ่งที่อยู่ด้วยเวรด้วยกรรมของคน ถ้าทำอะไรดีทำแล้วไม่เสมอเขาๆ เราก็บากบั่นของเรา เราก็มีกาการกระทำของเรา เราทำเพื่อความประสบความสำเร็จในชีวิตของเรา ถ้ามันยังไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตของเรา เราต้องมีกำลังใจ

เวลาเสียสิ่งใดเสียได้ทั้งสิ้น อย่าเสียกำลังใจของตน

ถ้าเสียกำลังใจของตน เราพยายามมานะบากบั่นทำของเรา ทำคุณงามความดีๆ

แล้วเราก็ตีโพยตีพายว่าเราก็อำคุณงามความดีเหมือนทุกคน ทำไมบุญกุศลไม่
ตอบสนองๆ ทำไมคนอื่นเขาตอบสนอง เวลาคนอื่นเขาทำน้อยกว่าเรา เขาทำชั่วกว่าเรา ทำไม
เขาได้ผลตอบสนองของเขา

ไฉนมันเป็นกรรมของสัตว์ๆ กรรมของสัตว์นะ คนที่มีสติปัญญาเขาทำแต่คุณงามความ
ดีของเขา ได้มาด้วยความสุจริต ได้มาด้วยความเป็นธรรมาภิบาล คนที่เขาทำทุจริตๆ เขาก็ได้
ของเขา แต่การได้มามันทุจริต

คุณสิ่งที่ได้มา ได้มาด้วยความสุจริต ด้วยความทุจริต ถ้าได้มาด้วยความสุจริตของเรา เรา
จะสร้างคุณงามความดีต่อเนื่องของเราไป ถ้ามันขาดตกบกพร่อง ขาดตกบกพร่องมันก็เป็นบุญ
กุศลของเรา มันเป็นเรื่องของเรา เราจะไปตีโพยตีพายไปกับใครทั้งสิ้น เราทำของเราๆ

เพราะกรณีอย่างนี้มันเปรียบเหมือนกับเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา
เรามีศรัทธาความเชื่อของเรา เราจะมาบวชเป็นพระ พอบวชเป็นพระมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

เราอยู่ในวงปฏิบัตินะ เติบงามกรณ นิ่งสมาธิภาวนา มีครูบาอาจารย์เหลือมาเท่าไร เวลา
ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นเป็นหมื่นเป็นแสน สิ่งที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านชื่นชมนะ ว่า
หลวงปู่มั่นเป็นโรงงานใหญ่ โรงงานใหญ่ โรงงานใหญ่สร้างบุคลากรธรรมทายาทๆ

พระอรหันต์ในสมัยปัจจุบันนี้ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ฝั้น ครู
บาอาจารย์ของเราละ เป็นพระอรหันต์ๆ มันมาจากไหน มันมาจากไหน

มันมาจากโรงงานใหญ่ คือจากสติ จากปัญญา จากการคุ้มครอง

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดเลย “หลวงปู่มั่นเป่ากระหม่อมเรา มา หลวงปู่มั่นเป่า
กระหม่อมเรา มา”

การเป่ากระหม่อม เห็นไหม เวลาภาวนาไป คนเราถ้ามีปัญญาน้อยแค่ไหน ก็เลสมันท่วมหัว เพราะว่าอะไร เพราะอะไร น้ำขึ้นก็ขึ้นตาม น้ำลงก็ลงตาม คนที่ปัญญาน้อย สวะมันก็อยู่ต่ำๆ เพราะน้ำมันน้อย เวลาน้ำมันมาก สวะมันก็ขึ้นสูงตาม

คนที่ฉลาดขนาดไหน ถ้าไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญานะ มันเพียวทำลายเขาทั้งคืน แล้วคนอย่างนี้มันต้องมีครูบาอาจารย์ที่สูงกว่า ครูบาอาจารย์ที่มีบารมีมากกว่าคุ้มครอง นี่เป่ากระหม่อมมาๆ ไง

พระอรหันต์แต่ละองค์ หลวงปู่ฝั้นท่านมีสติปัญญาน้อยแค่ไหน หลวงปู่ขาวท่านระลึกถึงตัวของท่านขนาดไหน แล้วคนมีสติปัญญาขนาดนี้ ถ้าคนที่ไม่มีความรู้ที่เหนือกว่า ไม่มีอำนาจวาสนาบารมีที่เหนือกว่า มันจะเอาอยู่ได้อย่างไร เอาอยู่ เอาอยู่คือหัวใจ

หัวใจที่เชื่อฟังครูบาอาจารย์นะ เขาเรียกว่าลง ลงธรรมๆ

ถ้ามันไม่ลงธรรมมันฝืน มันต่อต้าน มันทำลาย มันเจาะ มันยุ มันเหย่ มันแบ่งแยก นี่เวลาถ้ามันเป็นกิเลสนะ

แต่ถ้ามันเป็นธรรมๆ นะ ยอมรับ ครูบาอาจารย์ต้องพิจารณาของท่านแล้ว พิจารณาของท่านแล้ว จริตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน คนที่เรียบง่าย คนที่เรียบง่ายก็สอนด้วยความเรียบง่าย คนที่คึกคะนองท่านต้องสอนด้วยปฏิภาณ เห็นไหม การสอนคนมันสอนไม่เหมือนกันหรอก ถ้าสอนเหมือนกันมันเป่ากระหม่อมใครมาไม่ได้หรอก เวลามันเป่ากระหม่อมมาๆ ไง

หลวงตาท่านพูด ลูกศิษย์หลวงปู่มันเป็นหมิ่นเป็นแสน เหลือมาเท่าไร

หลวงตาพระมหาบัวท่านฝึกฝนคนมาเยอะมาก แล้วเวลาท่านจ้ำจี้จ้ำไชนะ ถ้า ๓ วัน ท่านไปตรวจญาติ ถ้ายังไม่ภาวนานะ ท่านไล่ออกหมด ถ้า ๓ วัน วันแรกท่านให้อภัย วันที่ ๒ มันอาจจะเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าวันที่ ๓ นะ ท่านจะพูดเลย “ท่านไปเถอะนะ เราไม่มีวาสนาสอนท่านหรอก”

ท่านไปเช็คไปดูๆ เห็นไหม เราจะบอกว่า เราทำมาหากินว่าเราทุกข์เรายาก

หลวงตาท่านพูดประจำ ถ้ายังไม่ได้ไปปฏิบัตินะ อย่าเพิ่งพูดว่างานนั้นแสนสาหัส

เวลาประพฤติปฏิบัติ คนถ้ามีสติมีปัญญาเนะ เวลากิเลสมันล่อมันหลอก กิเลสมันทำลายเนะ มันจะทำให้เสียชีวิตไป ว่ามึงตายๆ เวลาครูบาอาจารย์ อะไรตายก่อน ขอ ดูอะไรตายก่อน ขอ ดู

ไอ้ที่บอกว่าเวลาถึงตายๆ เราเลิกแล้วแหละ เพราะอะไร เพราะสังคมโลกไถ่ นักวิทยาศาสตร์ไถ่ ธรรมชาติของร่างกายมันต้องการอาหาร คนเราทำงานต้องมีการพักผ่อน จะทำเกินกว่าเหตุไปไม่ได้ เดี่ยวเป็นคนพิการ เดี่ยวจะเป็นคนเจ็บไข้ได้ป่วย เดี่ยวจะไม่มีเวลาไปทำงาน

แต่พระนะ เติบจนกรม นั่งสมาธิภาวนาทั้งวันทั้งคืน แล้วตลอดชีวิตตั้งแต่บวชมา ถ้าคนประพฤติปฏิบัติโดยความต่อเนื่อง

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยต้องพระอนาคามี

คำว่า “พระอนาคามี” ไถ่ นี่ไถ่ เราจะบอกว่าเวลาปฏิบัติมันก็เหมือนที่เราทำมาหากินนั่นแหละ เวลาทำมาหากินบางคนก็ประสบความสำเร็จ บางคนก็ยิ่งใหญ่ บางคนก็ทุกข์ทียาก ด้วยอำนาจวาสนาบารมีของตน เห็นไหม

ทีนี้เวลาประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมาไถ่ บั้ว ๔ เหล่า บั้ว ๔ เหล่าไถ่ ถ้าบั้ว ๔ เหล่า ถ้ามันได้สร้างบุญกุศลมา ถ้ามันสร้างบุญกุศลมามันจะมีความฉงนสนเท่ มันจะคอยคิด คอยพิจารณา ใ้ฉันเป็นอย่างนี้ ใ้ฉันเป็นอย่างนั้น คนที่มีปัญญาเขาไม่ฉงนใจไถ่ มันไม่ฉงนใจ

ไอ้คนที่บวชมาแล้วฉงนใจ หลวงตาท่านบอกกินแล้วฉงน กอนแล้วกิน มันก็เป็นหมู่ไถ่ นี่ไถ่ สิ่งนั้นเพราะมันฉงนใจกับชีวิตของตนไถ่

ชีวิตของตนนะ หายใจเข้าไม่หายใจออก ตาย แล้วถ้าหายใจออกไม่หายใจเข้าก็ตาย

นี่พูดถึง ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ไถ่ ว่าเราทุกข์เรายากๆ โดยสัจจะนะ มันไม่มีใครทำให้ใครทุกข์ใครยากหรอก มีแต่เวรกรรมของตนเท่านั้น เวรกรรมของตนนั้นนะ ที่ตนทำมานะ ทีนี้

พอตนทำมาขึ้นมาก็มีสติปัญญานี้ไง สติปัญญามันก็คึดมันก็แยกเอานะ สิ่งที่ไม่ดีนะ เราผีนทน เว้นไว้แต่มันมีความจำเป็นนะ จำเป็นก็แค่นี้ละ ไม่มีต่อไปอีก

เวลาคนเรามีความจำเป็น เวลาไปเกิดอึดคัดขาดแคลนมันต้องรักษาชีวิตรอดไปนะ คนเราถ้ามีความจำเป็นๆ ความจำเป็นก็เป็นครั้งคราว ถ้ามีความจำเป็นนะ อนุโลมให้

เวลาหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านบอกว่าท่านนั่งตลอดรุ่งๆ พอนั่งตลอดรุ่งขึ้นมา เวลากิเลสมันก็ต่อรองเง มั่นอยากจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ ท่านบอกว่าห้ามเด็ดขาด ห้าม ลูก เว้นไว้แต่หลวงปู่มันท่านป่วยหรือพระในวัดมีปัญหา อย่างนี้อนุญาตให้ลูกได้ มีความจำเป็น เว้นไว้แต่ ถ้าเว้นไว้แต่

นี่ก็เหมือนกัน เราจะทำคุณงามความดีๆ ของเรา แต่ถึงเวลาที่มีความจำเป็นๆ ความจำเป็นก็ครั้งเดียวละ อย่าให้มีอีกนะ เพราะมีแล้วมันจะมีสองมีสาม จำเป็นเรื่อยไปเลย จำเป็นตลอดเลย มันก็เสียไป เสียคือเสียนิสัย นิสัยถ้ามันเสียไปแล้วมันจะฟื้นฟูได้ยาก

แต่ถ้ามันนิสัยแล้วเรารักษาของเราไว้ล่ะ เห็นไหม เวลาพระไปขอนิสัยๆ ใจ ขอนิสัยครูบา อาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ขอนิสัยท่าน เอานั่นเป็นตัวอย่าง แล้วอยู่ในระบบระเบียบอย่างนั้น แล้วมันจะพัฒนา มันจะได้นิสัยมา ถ้าได้นิสัยมา เวลาได้นิสัยมาแล้วจะประพฤติปฏิบัติ เวลาปฏิบัติ ขึ้นมาถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม

“หลวงปู่มันเป่ากระหม่อมมา”

ถ้าไม่เป่ากระหม่อมมานะ เวลาคนภาวนาไปแล้วนะ กิเลสนี้มันร้ายมาก มันจะยุมันจะแห้วว่าเราเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ รู้รอบไปทั่วโลกจักรวาล รู้ไปหมดเลย...รู้โดยนิยายไง นิยายตำรา นี่ไง มันเสกสรรปั้นแต่งให้ไง

ยิ่งใหญ่อะ ดูสิ เราไปดูหนังดูละคร เขาสร้างให้เราดูไซ้ไหม เวลากิเลสมันสร้างภาพให้เราดูไง มันใส่มงกุฎให้เลย เป็นจักรพรรดิ ครอบสามโลกธาตุ ก็ความคิดมึง ก็ความจริง ก็มันคิดได้จริงๆ ก็มันคิดนะ แต่ถ้าเป็นเป่ากระหม่อมมา นี่สมมุติบัญญัติ

เวลากิเลสมันหลอกเอ็งไม่รู้ตัวเลยนะ เวลามันหลอกไปทำความชั่ว ทำความเลวทราม มันได้ทำได้เห็น เพราะมันเป็นวัตถุ มันเห็นได้ง่าย เวลามันคิดขึ้นมาในหัวใจขึ้นมาแล้วมันหลอก

หลอก “ภาวนาไปแล้วสงบเลย โอ้โฮ! เป็นพระอินทร์ลอยมาเลย” นี่ความยิ่งใหญ่ของมันเง ความยิ่งใหญ่ของกิเลส

แต่ถ้าครูบาอาจารย์นะ หลวงปู่ดูลย์ท่านพูด ที่เห็น เห็นจริงไหม

จริง

ทำไมจะเห็นไม่จริง ถ้าเราเห็นไม่จริงมันจะหลอกเราได้หรือ ก็เราคิดเอง เห็นเอง รู้เอง ทำไมมันจะไม่จริง จริงทั้งนั้นนะ

เห็นจริงไหม จริง แต่สิ่งที่เห็นไม่จริง ไม่จริงหรอก

มันจะเป็นจักรพรรดิ จะเป็นยิ่งใหญ่ จะเป็นสิ่งใด มันต้องทำให้เป็นจริงขึ้นมา ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม เวลาธรรมโอสถ เวลามันครอบโลกธาตุ เกิดปีติเท่านั้นเองนะ

เวลานั่งไป คนที่มีอำนาจวาสนาบารมี เวลานั่งไปแล้วตัวมันจะขยาย จะพอง จะใหญ่ขึ้น มันนั่งครอบโลกธาตุนี้เลย โลกนี้เหมือนปลายเข็ม เรานั่งครอบมันเลยนะ นั่นนะความรู้สึก นั่นแค่ปีตินะ แต่คนไม่มีสติปัญญามันก็ว่า โอ้โฮ! มหัศจรรย์ๆ แต่ถ้าคนผ่านมาแล้วก็เรื่องธรรมดา เรื่องธรรมดาเพราะอะไร

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน พันธุกรรมของจิตๆ จิตของใครมีคุณค่ามากน้อยแค่ไหน ถ้าจิตของใครมีคุณค่ามากน้อยแค่ไหน เวลามันพิจารณาไปแล้ว มันภาวนาไปแล้ว เวลาภาวนาไปแล้วนะ เวลากิเลสมันขาดเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป นี่ไง อำนาจวาสนาบารมีของคนไม่เท่ากัน แต่ศีล สมาธิ ปัญญาต้องเหมือนกัน

ศีล สมาธิ ปัญญาคืออริยสัจ คือสัจจะ คือความจริง ทุกข์เหมือนกัน

คนเกิดมาร่ำรวยมั่งมีศรีสุขทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหน ทุกข์เหมือนกัน ทุกข์เหมือนกัน คนมีสติปัญญามากน้อยแค่ไหน มันควบคุมสติแล้วทุกข์นั้นจะเบาบางลง ทุกข์นั้นจะเบาบางลง เพราะปัญญาเราอ่อนคลาย

เราจะเทียบเขา จะเทียบเขาด้วยความเป็นมนุษย์ แต่เราจะไม่เทียบเขาด้วยอำนาจวาสนา เราจะมีความขยันขันแข็งของเรา เรามีความขยันขันแข็งของเราเพราะอะไร เพราะเราทำ

มาอย่างนี้ ถ้าเราทำอย่างนี้ เรามีเหตุมีผลอย่างนี้ เราก็พยายามชวนชวายเป็นอย่างนี้ ถ้าทำอย่างนี้เพื่อประโยชน์กับเรา เห็นไหม นี่ถ้ามีสติปัญญา เราจะไปน้อยเนื้อต่ำใจอะไรล่ะ เวลาเราชี้แจงชี้คร้าน เราไม่ทำขึ้นมา เราไม่เคยทำอะไรมาเลย

คุณ คุณอย่างอนาถบิณฑิกเศรษฐีเขาขึ้นนะ เขาซื้อที่ของเซตวัน เขาเอาแบ่งก็เขาปลูกเลย เขาทำมาของเขอย่างนั้น เวลาเขาทำมาอย่างนั้น พระสืวลี พระสืวลีเขาทำของเขาอย่างนั้น เพราะเขาทำของเขา

แล้วเขาทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์นะ ไม่ได้ทำด้วยมารยาสาไทยแบบพวกเรานี้

พวกเราไปศึกษาธรรมะมาแล้วทำมารยาสาไทยจะทำให้เหมือนๆ ทำให้เหมือนแต่มันไม่เหมือน ไม่เหมือนที่เจตนา ไม่เหมือนที่สติปัญญาที่รักษาหัวใจของตน ทำเลียนแบบไป สูตรสำเร็จใจ เวลาเดินจงกรมก็เดินแบบสูตรสำเร็จ เขาเดินทั้งวันทั้งคืน เราก็ทั้งวันทั้งคืน เดิน ๗ วัน ๗ คืน ก็ ๗ วัน ๗ คืน แต่เดินแบบหุ่นยนต์ใจ

เวลาเขาเดิน เขาเดินด้วยสติปัญญา ด้วยการพิจารณาของเขา ด้วยปัญญาของเขา ด้วยการแยกแยะของเขา เขาเดินเพื่อการฝึกฝน เพื่อให้เกิดมรรคเกิดผลในใจของเขา

โอ้เราก็เดินให้เหมือนใจ รูปสวย ตั้งกล้องถ่ายรูปไว้ด้วย ไปลงเว็บไซต์ มิ่งคุณิ เดินจงกรมทั้งวันทั้งคืนเลยล่ะ ถ่ายสดๆ นะ มีตัวเลขขึ้นด้วย ทุกวินาทีเลยนะ ไม่มีการแปลกปลอม

นี่ใจ รูปแบบของโลก รูปแบบของวัตถุ

แต่ครูบาอาจารย์ของเราท่านพิจารณาของท่าน ท่านใช้ปัญญาของท่าน ท่านใช้ปัญญาของท่าน นี่ใจ มันอยู่ที่วาสนา

เวลาหลวงตาท่านพูด เวลาท่านจะภาวนานะ ให้ใครเห็นไม่ได้ มันเสียความขลัง ถ้าความขลัง ขลังคือว่าขังคุก ขังจิต ขังทุกข์ในใจของเรา เจริญหน้ากันตัวต่อตัว ไม่มีใครมันจะให้คะแนน ตัดคะแนนของเราได้

แต่ทางโลกจะทำดีเล็กน้อยมันโฆษณาของมันนะ โฆษณาแล้วโฆษณาก็ มันอยากได้ความดีของมัน

ความดีอย่างนั้นนะหรือ ความดีอย่างนั้นใช่ไหม เวลาในใจปฏิบัติแล้วมันจะมีอะไร ตกค้างในใจบ้าง

ครูบาอาจารย์ของเราะ ท่านทำดีทั้งเหวทั้งสิ้น ทำดีไม่ให้ใครรู้ คุณิ เวลาภาวนามันไม่หลง ถ้ามันหลง ทางจงกรมทำไว้ในป่า นั่งสมาธิต้องคนหลับหมดแล้วถึงนั่ง ไม่ให้ใครเห็นทั้งสิ้น แล้วเวลาเป็นจริงขึ้นมามันเป็นจริงขึ้นมา คนที่เป็นจริงเขาเป็นจริงอย่างนี้ นี่คือการเข้มแข็งของหัวใจ เข้มแข็งของหัวใจ แล้วอย่างนี้กิเลสมันหลอกไม่ได้ไง

ไฉนเหมือนกัน เตินจงกรมใครจะมองเราหรือยังวะ เออ! ถ้ามองดูจะเดินเดี๋ยวนี้แหละ ถ้าไม่มองดูรอก่อน รอคนมาเห็น

แล้วมันฆ่ากิเลสหรือมันเพิ่มกิเลสเนี่ย มันทำลายหรือมันเพิ่ม เขาแข่งดีแข่งชั่ว จะแข่งความดีกันไง เอาความดีมาแข่ง เขาเห็นกูหรือยังวะ เออ! ถ้าเขาเห็นเดินหน่อย ตั้งกล้องด้วย

แต่ครูบาอาจารย์เราไม่มีหрок ท่านจะข่มกิเลสในใจของท่านเพื่อปฏิบัติในใจของท่าน แล้วถ้าเป็นความจริงขึ้นมา บัจฉิตตัง สันติภูมิจิโก

อัสตสมบัตติ สมบัติในหัวใจนี้สำคัญมากนะ สมบัติในหัวใจ

เราเห็นแต่สมบัติทางโลกใช่ไหม เราก็มองเห็นได้ทั้งสิ้น สมบัติทางโลกใครมีมากมีน้อย มาวัดกันด้วยสถิติ ด้วยการจดทะเบียน แต่ความดีความชั่วของคนอยู่ในหัวใจนะ แต่คนทำดีทำชั่วมันเผาผลาญหัวใจนะ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลามันเผาผลาญขึ้นมา ชักไฟออกๆ ฟืนในใจที่มันเผา เคยทำอะไรไว้บ้าง ผิดอย่างนั้นๆ ฟืนทั้งนั้นนะ ฟืนไฟมันเผาเราทั้งนั้นนะ ใครทำอะไรไว้มันจำได้หมด ความลับมีในโลกที่ไหน คนทำมามันรู้ แล้วจะชักมันออกอย่างไร ที่มันเผาๆ อยู่เนี่ย มันเผาเพราะอะไร เผาเพราะมันจำได้เองไง เวลาความดีจำไม่ได้ เวลาโกรธใครนี่จำแม่นๆ เลย เวลาความดีจำไม่ได้ทั้งสิ้น

เราเอาคุณงามความดีๆ ผูกมัด สอนใจของเรา สั่งสอนมัน แล้วเวลาสั่งสอนมันแล้วดู องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มองครูบาอาจารย์ของเรา ท่านประพฤติปฏิบัติมา

เราก็มุขยุ้นนะ เวลาเรียกร่องสิทธิเสรีภาพ “ประชาธิปไตย มีสิทธิเท่าเสมอกัน”

เวลาเขาเดินจงกรม เขานั่งสมาธิภาวนาแข็งไม่ทำ เวลาเขาเสียสละขึ้นมา ทำไมแข็งไม่เสียสละละ เขาเป็นคนดี ทำไมแข็งเป็นคนชั่วละ เขาคุ้มครองคนอื่น ทำไมแข็งรังแกเขาละ เข่งทำลายเขาทั้งสิ้น

“สิทธิเสรีภาพๆ”

สิทธิของกิเลสใจ กิเลสมันคุ้มหัวมึง ครอบหัวมึงด้วย แล้วมาเรียกร่องสิทธิเอาอะไร

แต่คนทำความดีๆ เขาไม่เรียกร่องสิทธิเลย เพราะอะไร เพราะสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ปัจจัยตั้ง สันติภูมิโก ไม่มีใครมาแย่งมาชิง ความดีของเราใครแย่งใครชิงเราได้ สิ่งที่เราทำมาใครแย่งใครชิง

โลกธรรม ๘ เขาต่ำทั้งนั้นนะ ต่ำเพราะอะไร ต่ำเพราะไม่ได้ทำชั่วเหมือนมันเง มันทำชั่วแล้วมันต้องให้คนอื่นชั่วเหมือนภูมดเลย ภูมดเขา แต่ถ้าคนทำความดีมันเพียวดิฉินนินทาเขา

แล้วไปกลัวอะไร เราเป็นอย่างเขาหรือเปล่า ถ้าใครดิฉินนินทา เรื่องของโลกๆ เลยเชิญ ตามสบาย แต่ให้มีสติ ให้มีปัญญา สร้างคุณงามความดีของเรา

ทำบุญร้อยพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง เรามาวัดมาวาเพื่อถือศีลกัน ถือศีลบุญกิริยาวัตร มือไม่ทำอะไร นั่งเฉยๆ บุญกิริยาวัตร ถ้าไม่อย่างนั้นมือมันจะไปจับไปฉวย จะไปหยิบสิ่งใด เราละ นี่บุญ

การเดิน การนอนเพื่อความสบาย ไม่ นั่งบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยกร่างกายนี้ถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บุญกิริยาวัตร นี่ไง เราทำคุณความดีที่ละเอียดขึ้นๆ

ทาน ศีล ภาวนา

เวลาภาวนาเกิดสติปัญญาขึ้นมา คนเราทำไมไม่ปรารถนาความสุข ทำไมคนไม่อยากกินอึมนอนอุ่นทั้งนั้น ทุกคนปรารถนาทั้งสิ้น ทำไมต้องมาอดมาอยาก ทำไมต้องมาถือศีล มาเพื่อบังคับตนเอง

ก็บังคับตนเองเพื่อให้มันเห็นโทษไว้ กินแค่มือเดียว อदनอนผ่อนอาหารก็ดำรงชีวิตได้ แล้ว ก็เลสมันดินมันรน มันอยากได้อะไรก็อยากเด่น อยากเอาตามใจมัน แล้วเรากระหืดกระหอบไปตามมัน เดียวนี้เรามีสติปัญญาเท่าทันมันแล้ว เราจะภาวนาของเรา นี่มันละเอียดเป็นขั้นๆ เข้าไป ถ้าคนมันฉลาด

แต่โลกมันด่ากันเช็ด “ไอ้พวกไปวัดนี้ไอ้พวกมีปัญหา อยู๋บ้านนี่สุดยอด”

มีงทุกข์อยู่นั้นมึงยังไม่รู้ตัว ไอ้คนที่เขาไปเพราะเขารู้ถึงศักยภาพของเขา เขาชวนชวายของเขา อัดตสมบัติของเขา

เวลาคนจะสิ้นชีวิตไป บุญกุศลเราพร้อม เสบียงเราพร้อม ทุกอย่างเราพร้อม จะตายเมื่อไหร่บอกมา จิตตคหบดีเวลาตาย รถสวรรค์มารับเลย

เราทำของเราเพราะเรามีสติปัญญาของเรา เราเกิดเป็นมนุษย์มีสติปัญญาแค่นี้ วันนี้วันพระขึ้นมา เราจะชวนชวายหาคุณงามความดีของเรา เราจะทำคุณงามความดีของเราให้กิเลสมันมาแบ่งไปทำไม ให้กิเลสมาตัดทอนไปทำไม เราจะทำคุณงามความดีของเราๆ

โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ติฉินนินทามันมีมาแต่ไหนแต่ไร จะไปเชื่อไปฟังมันทำไม ทำไมเราไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา ปัญญาเพื่อฟื้นฟูหัวใจของเรา เพื่อฟื้นฟูศักยภาพของความเป็นมนุษย์ ที่ได้เกิดเป็นมนุษย์นี้มีสติปัญญาขนาดไหน เรากว้านเอามาสมบัติของเรา ทำเพื่อเราๆ ใจ วันนี้วันพระ เอวัง